

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 24.856 van 23 maart 2009
in de zaak RvV 32.X/II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IJde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op het arrest nr. 16.932 van 3 oktober 2008 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.

Gelet op het verzoek tot voortzetting, op 14 oktober 2008 ingediend door verzoekers.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Albanese nationaliteit te zijn.

Verzoeker komt de Europese Unie binnen via Duitsland en verzoekster via Italië.

Verzoekers komen aan in België op 11 april 2008 en dienen een asielaanvraag in op 14 april 2008. Verzoeker blijkt in het bezit te zijn van een 40 dagen geldend Schengenvisum afgeleverd door de Duitse ambassade op 13 maart 2008. Verzoekster blijkt in het bezit te zijn van een 90 dagen geldend Schengenvisum afgeleverd door het Italiaanse Consulaat op 10 januari 2008.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid verzoekt de Duitse en de Italiaanse autoriteiten, op basis van de verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Europese Verordening 343/2003), om de overname van respectievelijk verzoeker en verzoekster. Dit verzoek wordt door de Duitse autoriteiten ingewilligd op 30 mei 2008. De Italiaanse autoriteiten stemmen op 18 juli 2008 in met de vraag tot overname van verzoekster.

Op 30 september 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid voor beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die dezelfde dag aan verzoekers ter kennis worden gebracht, maken in de onderhavige zaak de bestreden beslissingen uit en zijn gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan persoon die verklaart te heten N.Z. geboren te Shkoder, op (...) van nationaliteit te zijn: Albanië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§4 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Duitse autoriteiten en de Duitse overheid heeft op datum van 30/05/2008 ingestemd met de vraag tot overname van voornoemd persoon. Betrokkene is vanuit Albanië via Servië naar Stuttgart gereisd. Vandaar is betrokkene met de trein naar België gekomen. Betrokkene heeft geen specifieke reden opgegeven waarom zijn asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld. Betrokkene heeft meer vertrouwen in België omdat het de hoofdstad is van Europa. Betrokkene zegt dat hij hier in België een schoonzus zou hebben. Vooreerst wordt die vermeende verwantschap op geen enkele manier aangetoond. Voorts is de door hem aangehaalde familie in België meerderjarig en behoort deze niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch ...) van deze schoonzus in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren.

Er is derhalve geen concrete basis om de aanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij worden overgedragen aan de bevoegde Duitse autoriteiten.

“(…)”

“(…)”

In uitvoering van artikel 71/3, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan persoon die verklaart te heten N.F. geboren te Tropoje, op (in) (...) van nationaliteit te zijn: Albanië die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9§2 van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Betrokkene is in het bezit van een Schengenvisum afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten en de Italiaanse overheid heeft op datum van 18/07/2008 ingestemd met de vraag tot overname van voornoemd persoon. Betrokkene is vanuit Albanië naar Milaan gevlogen. Vandaar is betrokkene met een andere vlucht naar België gekomen. Betrokkene heeft geen specifieke reden opgegeven waarom haar asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld. Betrokkene wilde zo ver mogelijk weg uit Albanië omdat zij er zoveel problemen heeft. Betrokkene zegt dat zij hier in België een zus hebben. Vooreerst wordt die vermeende verwantschap op geen enkele manier aangetoond. Voorts is de door haar aangehaalde familie in België meerderjarig en behoort deze niet tot het gezin van betrokkene zoals gedefinieerd in art. 2i van de Verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch ...) van deze zus in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart in goede gezondheid te verkeren. Er is derhalve geen concrete basis om de aanvraag van betrokkene in België te behandelen op basis van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten en zal zij worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten. (...)"

Verzoekster wordt op 15 oktober 2008 gerepatrieerd naar Italië in navolging van het overnameakkoord van 18 juli 2008. Verzoeker wordt op 16 oktober 2008 gerepatrieerd naar Duitsland in navolging van het overnameakkoord van 30 mei 2008.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoekers een aanvullend verzoek tot nietigverklaring hebben ingediend merkt de Raad op dat dergelijk processtuk niet is voorzien in het procedurereglement, noch in de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet). Gelet op het feit dat verzoekers reeds een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hebben ingediend en dat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen, waardoor verzoekers overeenkomstig artikel 41 van het procedurereglement de voortzetting van de procedure dienden te vragen en dat overeenkomstig artikel 41, §2 van het procedurereglement de tijdig ingediende memorie geldt als het in artikel 39, §2 bedoelde verzoek tot voortzetting, beschouwt de Raad het "aanvullend verzoek tot nietigverklaring" als een memorie.

Tevens wijst de Raad er op dat in de memorie, volgens de vaststaande rechtspraak van de Raad van State, geen nieuwe middelen of argumenten mogen worden ontwikkeld, die reeds eerder in de procedure hadden kunnen worden opgeworpen of ontwikkeld, tenzij het nieuw middel de openbare orde raakt. In casu voeren verzoekers in hun memorie voor het eerst de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Dit middel raakt echter niet de openbare orde en kon reeds ontwikkeld worden in het inleidend verzoekschrift, zodat dit als een nieuw middel wordt aanzien dat niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie kan worden aangevoerd.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9.3 en 15 van de Europese Verordening 343/2003 van 19 februari 2003 (allicht wordt 18 februari 2003 bedoeld) tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort geciteerd de Europese Verordening 343/2003).

Verzoekers betogen dat zij in België aankwamen in het bezit van een visum van verschillende aard met verschillende geldigheidsduur en verschillende verstrijksdatum. Verzoekers menen dat het dus visa van verschillende aard zijn in de zin van artikel 9.3c. Verzoekers zijn aldus van oordeel dat de verwerende partij, door hier geen rekening mee te houden, artikel 9.3 van de Europese Verordening 343/2003 heeft geschonden. Tevens zijn zij ook van oordeel dat de ratio legis van de Europese Verordening geschonden werd in zoverre de 7de overweging niet in acht werd genomen, met name de gezamenlijke behandeling van asielzoekers van één en hetzelfde gezin door dezelfde lidstaat. Verder stellen verzoekers dat uit een medisch attest blijkt dat verzoekster ziek is. Uit een verklaring van de verhuurster blijkt dat verzoekers door de zus van verzoekster gelogeerd worden in haar huis te Sint-Pieters-Woluwe. Wat de schending van artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003 betreft betogen verzoekers dat zij zowel op medisch, als op financieel vlak volledig afhankelijk zijn van deze zus en dat die reden op zich voldoende specifiek is om de asielaanvraag door België te laten behandelen. Verzoekers stellen dat zij noch in Duitsland noch in Italië opvangmogelijkheid hebben van een familielid. Tot slot stellen verzoekers dat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat zij de gezamenlijke overdracht van beide verzoekers zou hebben gevraagd. Verzoekers concluderen dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat uit de niet betwiste gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker met een visum afgeleverd door de Duitse ambassade via Stuttgart het Rijk is binnengekomen, terwijl verzoekster met een visum afgeleverd door het Italiaanse Consulaat via Milaan naar België is gekomen.

Artikel 9 van de Europese Verordening 343/2003 bepaalt wat volgt:

“

1. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldige verblijfstitel, is de lidstaat die deze titel heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek.
2. Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt, vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling.
3. Wanneer de asielzoeker houder is van verscheidene geldige verblijfstitels of visa die door verschillende lidstaten zijn afgegeven, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek achtereenvolgens bij:
  - a) de lidstaat die de verblijfstitel met het langste verblijfsrecht heeft afgegeven of, indien de geldigheidsduur niet verschilt, de lidstaat die de verblijfstitel heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt;
  - b) de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt, indien het om gelijksoortige visa gaat;
  - c) wanneer de visa van verschillende aard zijn, de lidstaat die het visum met de langste geldigheidsduur heeft afgegeven of, indien de visa dezelfde geldigheidsduur hebben, de lidstaat die het visum heeft afgegeven waarvan de geldigheidsduur het laatst verstrijkt.

4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1,2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.
Wanneer de asielzoeker houder is van één of meerdere verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, verantwoordelijk.
5. Het feit dat de verblijfstitel of het visum is afgegeven op basis van een valse of fictieve identiteit of op vertoon van valse, vervalste of ongeldige documenten, vormt geen belemmering voor het toewijzen van de verantwoordelijkheid aan de lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven. De lidstaat die de verblijfstitel of het visum heeft afgegeven, is echter niet verantwoordelijk indien hij kan aantonen dat er is gefraudeerd nadat de verblijfstitel of het visum werd verstrekt. “

Artikel 9,3c van de Europese Verordening 343/2003 waarnaar verzoekers verwijzen betreft enkel de situatie waar in hoofde van één asielzoeker verscheidene visa door verschillende lidstaten zijn afgeleverd en kan dus niet dienstig betrokken worden op de situatie van verzoekers die elk een apart visum, afgeleverd door twee verschillende lidstaten voorleggen.

In toepassing van artikel 9,2 en 4 van de Europese Verordening 343/2003 is de lidstaat die een geldig visum heeft afgegeven verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag. Derhalve zijn in hoofde van verzoeker de Duitse asielinstanties en in hoofde van verzoekster de Italiaanse asielinstanties bevoegd om de asielaanvragen te beoordelen.

In hun memorie repliceren verzoekers dat de Verordening 343/2003 niets heeft voorzien voor getrouwde asielzoekers elk in het bezit van een apart visum afgeleverd door twee verschillende staten. Zij menen dat deze leemte dient geïnterpreteerd te worden in het licht van de 7de overweging van de verordening die de gezamenlijke behandeling van asielverzoeken van leden van eenzelfde gezin voorziet, en dit niettegenstaande dat deze overweging geen dwingende bepaling betreft.

De overweging 7 waarnaar verzoekers verwijzen stelt dat de gezamenlijke behandeling van asielverzoeken van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat ervoor zorgt dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat lidstaten moeten kunnen afwijken van de verantwoordelijkheidscriteria om gezinsleden bijeen te kunnen brengen als dat nodig is om humanitaire redenen. De overweging 7 waarnaar verzoekers verwijzen voorziet een mogelijkheid om asielverzoeken van gezinsleden samen te behandelen voor zover dit nodig is om humanitaire redenen. Dit wordt verder uitgewerkt in artikel 15 van Europese Verordening 343/2003.

Artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003 bepaalt wat volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden.

In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Vooreerst wijst de Raad erop dat deze bepaling aan de lidstaten geen enkele verplichting oplegt en dat het aan de lidstaten toekomt in het kader van hun discretionaire bevoegdheid te beslissen al dan niet toepassing te maken van deze clausule.

Uit de asielaanvraag van verzoekers blijkt dat verzoekster op de vraag *“is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde *“Ik wilde gewoon*

weg, zo ver mogelijk weg uit Albanië omdat ik er zoveel problemen heb en ook omdat mijn zus hier verblijft". Verzoeker antwoordde op voormelde vraag "omdat ik meer vertrouwen heb in België gezien België de hoofdstad van Europa is". De Raad stelt aldus vast dat geen van beide verzoekers het nodig achtte om de verwerende partij er attent op te maken dat ze hun asielaanvraag samen in België behandeld wensten te zien teneinde samen te kunnen blijven. Ook uit het inleidend verzoekschrift blijkt dit niet aangezien ze daar enkel verwijzen naar het feit dat ze zowel op medisch als op financieel vlak volledig afhankelijk zijn van de zus van verzoekster. Wat dit laatste betreft dient erop gewezen te worden dat verzoekers dit niet hebben meegedeeld aan de verwerende partij. Uit het verhoor van verzoekster blijkt trouwens dat verzoekster op de vraag "hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?" antwoordde dat ze in goede gezondheid verkeerde. Het voorgehouden ernstig ziek zijn van verzoekster en de materiële afhankelijkheid van haar zus wordt voor het eerst aangehaald in het inleidend verzoekschrift, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid heeft toegepast op grond van een verkeerde feitenvinding. Gezien verzoekers geen specifieke elementen hebben aangehaald waarom hun asielaanvraag door België diende te worden behandeld is het dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om geen toepassing te maken van de humanitaire clausule zoals voorzien in artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003.

In zoverre verzoekers in hun memorie nog voorhouden dat verzoekster haar familieverwantschap wel degelijk op een geloofwaardige manier heeft aangetoond, dient te worden vastgesteld dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster gepoogd heeft haar familieband met haar zus te bewijzen. Het loutere feit dat verzoekster een naam en adres heeft opgegeven van haar vermeende zus bewijst op geen enkele wijze haar familieverwantschap. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te stellen dat verzoekers hun vermeende verwantschap op geen enkele wijze hebben aangetoond.

Evenmin maken verzoekers aannemelijk dat de verwerende partij verkeerdelijk verwezen heeft naar artikel 2i van de Europese Verordening.

Artikel 2i van de Europese Verordening 343/2003 bepaalt wat volgt:

"gezinsleden: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de asielzoeker die op het grondgebied van de lidstaat aanwezig zijn:

- i) de echtgenoot van de asielzoeker of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of de praktijk van betrokken lidstaat ongehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het vreemdelingenrecht;
- ii) de minderjarige kinderen van paren zoals bedoeld onder punt i), of van de asielzoeker, mits zij ongehuwd en afhankelijk zijn, ongeacht of zij volgens de nationale wetgeving wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;
- iii) de vader, de moeder of voogd wanneer de asielzoeker of vluchteling minderjarig of ongehuwd is."

Nergens uit deze bepaling blijkt dat een zuster van een asielzoeker, die voorheen geen deel uitmaakte van het gezin in het land van herkomst, begrepen dient te worden onder de het begrip "gezinsleden" zoals bedoeld in artikel 2i van de Europese Verordening 343/2003.

Tot slot dient er ook op gewezen te worden dat artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003 bepaalt "in dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven". In casu blijkt dat noch Italië, noch Duitsland, België hebben verzocht de aanvraag te willen behandelen om redenen van humanitaire aard, zodat artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003 hoe dan ook niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers in hun memorie stellen dat de tegenpartij niet aantoont dat zij de gezamenlijke overdracht van hen beide zou gevraagd hebben, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien hoe dit gegeven een schending van artikel 9 of artikel 15 van de Europese Verordening 3434/2003 zou kunnen uitmaken. Verzoekers laten na dit argument verder uit te werken. Dergelijk vaag argument kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. In zoverre verzoekers met dit gegeven doelen op de schending van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad er aan dat dit middel niet op een ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie kon worden uiteengezet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet) en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen door geen toepassing te hebben gemaakt van artikel 9 van de Europese verordening 343/2003 de materiële motiveringsplicht hebben miskend. Verzoekers stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle voorhanden zijnde elementen uit het dossier. Tevens stellen verzoekers dat de verwerende partij door geen rekening te houden met de aanwezigheid van de zus van verzoekster van wie zij volledig afhankelijk waren, zowel op financieel als op medisch vlak, hetgeen een specifieke reden vormt waarom de asielaanvraag in België zou moeten worden behandeld, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt bij de toepassing van artikel 15 van de Europese Verordening 343/2003. Tot slot stellen verzoekers dat uit het telefonisch contact tussen hun raadsman en het repatriëringcentrum is gebleken dat door de medische dienst een radiografie werd gepland op 6 oktober 2008.

In hun memorie herhalen verzoekers dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van een verkeerde feitenvinding.

Hoewel artikel 62 van de Vreemdelingenwet de uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft, blijkt duidelijk uit de bespreking van het middel dat verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelen. Te dezen kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van het eerste middel. In zoverre verzoekers verwijzen naar een telefonisch contact waaruit blijkt dat er een radiografie werd gepland voor verzoekster op 6 oktober 2008, kan de Raad enkel vaststellen dat zulks geenszins blijkt uit het administratief dossier. Uit de in het administratief dossier aanwezige stukken blijkt niet dat de administratie op de hoogte was van de medische problemen van verzoekster, meer nog uit deze stukken blijkt dat verzoekster in goede gezondheid was en nooit melding heeft gemaakt van enig medisch probleem. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op een kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover het bestuur beschikt. De motivering zoals die voorkomt in de bestreden beslissingen getuigt van de correcte toepassing van de voormelde Europese regelgeving. Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een kennelijke beoordelingsfout worden aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.